

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden w dniu 3 sierpnia 2007 r. — Staatssecretaris van Financiën przeciwko Heuschen & Schrouff Oriental Foods Trading BV

(Sprawa C-375/07)

(2007/C 269/45)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Strona pozwana: Heuschen & Schrouff Oriental Foods Trading BV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy arkusze odpowiadające opisowi zawartemu w załączniku do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1196/97 z dnia 27 czerwca 1997 r. [...] ⁽¹⁾ zaliczają się do pozycji 1905 Nomenklatury Scalonej, gdy chodzi o arkusze wyprodukowane z mąki ryżowej, soli i wody, które zostały wysuszone, ale nie zostały poddane obróbce termicznej?
- 2) Czy w świetle odpowiedzi na powyższe pytanie rozporządzenie jest ważne?
- 3) Czy art. 871 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny [WKC] ⁽²⁾ zmieniony rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1677/98 z dnia 29 lipca 1998 r. ⁽³⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy organ celny jest zobowiązany na podstawie tego art. 871 ust. 1 do przekazania przypadku Komisji, zanim może on zdecydować o zaniechaniu w tym przypadku retrospektywnego zaksięgowania należności celnych, sąd krajowy orzekający w przedmiocie skargi płatnika na decyzję organu celnego w sprawie przystąpienia do retrospektywnego zaksięgowania nie jest uprawniony do uchylenia retrospektywnego zaksięgowania z tego powodu, że w jego opinii spełnione są przesłanki (obowiązkowego) zaniechania retrospektywnego zaksięgowania określone w art. 220 ust. 2 lit. b), gdy ten wniosek nie jest popierany przez Komisję?
- 4) Czy na wypadek gdyby odpowiedź na pytanie 3 brzmiała, iż okoliczność, że w zakresie żądań retrospektywnego pokrycia należności celnych Komisji przysługują uprawnienia decyzyjne, nie ogranicza kompetencji sądu krajowego, który ma orzekać w przedmiocie skargi dotyczącej żądania retrospektywnego pokrycia należności celnych, prawo wspólnotowe

zawiera inny przepis, który zapewnia jednolite stosowanie prawa wspólnotowego, gdy w konkretnym przypadku Komisja i sąd krajowy w różny sposób oceniają kryteria, które mają zastosowanie w ramach art. 220 WKC ⁽⁴⁾ w celu ustalenia, czy błąd organu celnego może zostać w racjonalny sposób wykryty przez płatnika?

⁽¹⁾ Rozporządzenie dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej, Dz.U. L 170, str. 13.

⁽²⁾ Dz.U. L 253, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 212, str. 18.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 302, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden w dniu 3 sierpnia 2007 r. — Staatssecretaris van Financiën przeciwko Kamino International Logistics BV

(Sprawa C-376/07)

(2007/C 269/46)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën.

Strona pozwana: Kamino International Logistics BV.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uwagę 5B do działu 84 Nomenklatury Scalonej (CN) w brzmieniu załącznika I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1789/2003 z dnia 11 września 2003 r. ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że kolorowy monitor, który może odtwarzać sygnały pochodzące zarówno z maszyny do automatycznego przetwarzania danych w rozumieniu pozycji 8471 CN jak również z innych źródeł jest wyłączony z klasyfikacji do pozycji 8471 CN?
- 2) Jeżeli klasyfikacja kolorowego monitora wskazanego w pytaniu pierwszym do pozycji 8471 CN nie jest wykluczona, to na podstawie jakich kryteriów należy ustalić, czy stanowi on urządzenie z rodzaju stosowanych wyłącznie lub zasadniczo w systemie automatycznego przetwarzania danych?

3) Czy zakres stosowania rozporządzenia Komisji (WE) nr 754/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. dotyczącego klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej ^(?) obejmuje monitor stanowiący przedmiot sprawy, i w przypadku udzielenia odpowiedzi pozytywnej, czy mając na uwadze odpowiedź na pierwsze dwa pytania, rozporządzenie to jest ważne?

⁽¹⁾ Rozporządzenie zmieniające załącznik I do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, Dz.U. L 281, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 118, str. 32.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Protodikeio Rethymnis w dniu 8 sierpnia 2007 r. — Kyriaki Aggelidaki, Anastasia Aivali, Aggeliki Vavouraki, Chrysi Kaparou, Manina Lioni, Evaggelia Makrygiannaki, Eleonora Nisanaki, Christiana Panagiotou, Anna Pitsidianaki, Maria Chalkiadaki i Chrysi Chalkiadaki przeciwko Nomarchiaki Aftodioikisi Rethymnis

(Sprawa C-378/07)

(2007/C 269/47)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Monomeles Protodikeio Rethymnis (Grecja).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kyriaki Aggelidaki, Anastasia Aivali, Aggeliki Vavouraki, Chrysi Kaparou, Manina Lioni, Evaggelia Makrygiannaki, Eleonora Nisanaki, Christiana Panagiotou, Anna Pitsidianaki, Maria Chalkiadaki i Chrysi Chalkiadaki.

Strona pozwana: Nomarchiaki Aftodioikisi Rethymnis.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzulę 5 oraz klauzulę 8 ust. 1 i 3 porozumienia ramowego ETUC, UNICE i CEEP w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego integralną część dyrektywy Rady 1999/70/EWG (Dz.U. L 175, str. 42), należy interpretować w ten sposób, że prawo wspólnotowe nie zezwala państwu członkowskiemu, na przyjęcie w ramach wykonania tego porozumienia ramowego przepisów, gdy: a) w ramach krajowego porządku prawnego istnieją już, ustanowione przed wejściem w życie tej dyrektywy, równoważne rozwiązania prawne, w rozumieniu klauzuli 5 ust. 1 porozumienia ramowego, b) wskutek przepisów ustanowionych w wykonaniu porozumienia ramowego, dochodzi do obniżenia ogólnego poziomu ochrony pracowników zatrudnionych na czas określony zagwarantowanego w krajowym porządku prawnym.
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy obniżenie ochrony przewidzianej dla pracowników zatrud-

nionych na czas określony w przypadkach nietoczących zawieranych wielokrotnie, kolejnych umów, lecz jednej umowy, której przedmiotem jest jednakże świadczenie pracy w celu zaspokojenia „zwykłych i stałych” potrzeb (a nie potrzeb tymczasowych, wyjątkowych i niecierpiących zwłoki), jest związane z wykonaniem tego porozumienia ramowego i rzeczony dyrektywy, a w konsekwencji czy takie obniżenie ochrony jest zabronione czy też dozwolone w świetle prawa wspólnotowego.

- 3) W razie odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy w sytuacji, gdy w krajowym porządku prawnym, w chwili wejścia w życie dyrektywy 1999/70/WE istniały już równoważne rozwiązania prawne w rozumieniu klauzuli 5 ust. 1 porozumienia ramowego, takie jak rozpatrywany w postępowaniu przed sądem krajowym art. 8 ust. 3 ustawy 2112/1920, ustanowienie przepisu prawnego uzasadnione wykonaniem porozumienia ramowego, takiego jak rozpatrywany w postępowaniu przed sądem krajowym art. 11 dekretu prezydenckiego nr 164/2001, stanowi niedopuszczalne obniżenie ogólnego poziomu ochrony pracowników zatrudnionych na czas określony, w rozumieniu klauzuli 8 ust 1 i 3 porozumienia ramowego, zagwarantowanego w krajowym porządku prawnym:
 - a) gdy zakresem stosowania wspomnianego przepisu prawa mającego na celu wykonanie porozumienia ramowego są objęte wyłącznie zawierane wielokrotnie, kolejne umowy o pracę lub stosunki pracy na czas określony, a nie członkowie personelu kontraktowego, którzy zawarli jedną umowę o pracę na czas określony (a nie wielokrotnie kolejne umowy) w celu zaspokojenia „zwykłych i stałych” potrzeb pracodawcy, podczas gdy wcześniejsze równoważne rozwiązanie prawne dotyczy wszystkich umów o pracę na czas określony, łącznie z przypadkami zawarcia przez pracownika jednej umowy o pracę na czas określony, której przedmiotem jest jednakże świadczenie pracy w celu zaspokojenia „zwykłych i stałych” (a nie tymczasowych, wyjątkowych i niecierpiących zwłoki) potrzeb;
 - b) gdy omawiany przepis prawny mający na celu wykonanie porozumienia ramowego przewiduje, jako konsekwencję prawną w celu ochrony pracowników zatrudnionych na czas określony i zapobiegania nadużyciom w rozumieniu porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, kwalifikację umów o pracę na czas określony jako umów na czas nieokreślony ze skutkiem *ex nunc*, podczas gdy wcześniejsze równoważne rozwiązania prawne przewidują kwalifikację umów o pracę na czas określony jako umów na czas nieokreślony ze skutkiem od momentu ich pierwotnego zawarcia (*ex tunc*)?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, gdy w krajowym porządku prawnym istniały przed wejściem w życie dyrektywy 1999/70/WE równoważne rozwiązania prawne w rozumieniu klauzuli 5 ust. 1 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, które stanowi integralną część tej dyrektywy, takie jak rozpatrywany w sprawie przed sądem krajowym art. 8 ust. 3 porozumienia ramowego, czy wybór ustawodawcy greckiego w zakresie transpozycji tej dyrektywy do greckiego porządku prawnego, polegający z jednej strony na wyłączeniu z zakresu ochrony przewidzianego w dekrete prezydenckim nr 164/2004 rzeczonych przypadków nadużyć, w których pracownik zawarł